

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3181/2023. (IV. 12.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.II.20.340/2021/16. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján (dr. Szabó-Nagy Péter ügyvéd) alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Kúria Pfv.II.20.340/2021. számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.463/2020/6-I. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 15.P.21.294/2016/96. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert azok véleménye szerint sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, C) cikk (1) bekezdését, 26. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.
- [3] 1.1. Az I. rendű alperes 2005-ben házasságot kötött. Házasságukból egy gyermek született. Az I. rendű alperes és házastársa 2006-ban családi házat építettek 1/2-1/2 arányban Tárnokon. 2014-ben elváltak.
- [4] Az I. rendű alperes 2012. április 10-én megkötött ajándékozási szerződéssel előző házasságából született gyermekeinek, az II. és a III. rendű alpereseknek ajándékozta 1/2-1/2 arányban az érdi ingatlana tulajdonjogát haszonélvezeti jogával terhelt. Ugyanezen a napon a II. rendű alperesnek ajándékozta két herceghalmi ingatlana 1/3-tulajdoni hányadát haszonélvezeti jogával terhelt. 2012. április 11-én ismét ajándékozási szerződést kötött és a II. és III. rendű alpereseknek ajándékozta 1/4-1/4 arányban ugyancsak haszonélvezeti jogával terhelt a tárnoki ingatlana 1/2 tulajdoni illetőségét.
- [5] Az I. rendű alperes és házastársa hosszabb ideje ismerték a felperest (indítványozó). A I. rendű alperes házastársa 2013. október 21-én közjegyző előtt tartozáselismerő és kötelezettséget vállaló nyilatkozatot tett. Eszerint a felperes és közte szóbeli kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján a felperes 2007. december 31-ig több részletben összesen 50 millió forintot bocsátott a rendelkezésére. Az összeg átvételét az okirat aláírásával elismerte és kijelentette, hogy a kölcsönügyletről az I. rendű alperes is tudott, a szerződést az ő hozzájárulásával kötötte meg. Nyilatkozata szerint a kölcsönt nem fizették vissza, a kölcsön lejárt. Az okiratban a tartozását elismerte és kötelezettséget vállalt annak megfizetésére. A felperes és az I. rendű alperes házastársa egyidejűleg a kölcsön és kamataira jelzálogjogot alapítottak a 2/4 részben a zálogkötelezett házastárs tulajdonaként nyilvántartott tárnoki ingatlan 2/4 tulajdoni hányadára. A zálogtárgy értékét 50 millió forintban határozták meg. A jelzálogjogot az ingatlan tulajdoni lapjára 2013. október 25-én jegyezték be.
- [6] Az I. rendű alperes 2014 februárjában szerzett tudomást a közjegyzői okiratról. Az I. rendű alperes feljelentést tett, amelyben előadta, hogy nem tudott a kölcsön felvételéről, ahhoz nem adta hozzájárulását, pénzt vagy abból a pénzből vásárolt tárgyat nem látott és nem tudja, hogy a felperes milyen jogcímen kérhette az ingatlan-nyilvántartási bejegyzést.
- [7] A felperes bírósághoz fordult. Keresete elsődlegesen annak megállapítására irányult, hogy az alperesek között létrejött ajándékozási szerződések vele szemben hatálytalanok. Másodlagosan az I. rendű alperest 50 millió forintban és annak kamataiban kérte marasztalni. Állította, hogy az I. rendű alperes és házastársával szóban kölcsönszerződést kötött, így nyújtva baráti segítséget ingatlan vásárlásukhoz, építkezésükhöz. A teljesítési határidőt 2009. december 31-ben határozták meg.
- [8] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Vitatták annak jogalapját és összecszerúságát. Kétségbe vonták a kölcsönszerződés létrejöttét és tartalmát.

- [9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [10] A Kúria megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme nem tartalmaz jogi érvelést a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 1. §-ának és a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 27. § (1) bekezdésének sérelmével összefüggésben, ezért ezek érdemi vizsgálatát a Kúria mellőzte.
- [11] A felperes a keresetét és felülvizsgálati kérelmét is arra alapította, hogy az alperesek az ingatlan ajándékozási szerződések megkötésével kölcsönkövetelésének kielégítési alapját elvonták, ezért azok vele szemben hatálytalanok.
- [12] A Kúria kifejtette, hogy fedezetelvonónak az a szerződés minősül, amellyel harmadik személy igényének kielégítése alapját részben vagy egészben elvonják. A fedezetelvonó szerződés érvényes, de viszonylagosan, azaz a sérelmet szenvedett harmadik személlyel szemben hatálytalan. A kötelezettel szemben fennálló követelés léte előfeltétele a szerződés fedezetelvonó jellege megállapításának.
- [13] A felperes azt a követelését, amelynek kielégítési alapját – állítása szerint – az alperesek az ajándékozási szerződések megkötésével elvonták, kettős jogi alapra helyezte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes adóstársa volt a házastársának a kölcsönszerződésben, ezért szerződésszegés esetén a teljes vagyonával felel a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 523. § szerint, mint egyetemleges kötelezett. Másodlagosan azzal érvelt, hogy helytállási kötelezettsége a házastársa által kötött ügyletért – a Csjt. 30. § (1)–(3) bekezdései alapján – a közös vagyonból rá eső rész erejéig áll fenn. Az állított kölcsönszerződés létrejött és a kölcsöntartozás esedékessége szükséges ahhoz, hogy a fedezetelvonás lehetősége felmerülhessen.
- [14] Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a kölcsönszerződés esetében a törvényi feltételek megvalósulásának bizonyítása a felperes kötelezettsége volt a polgári perrendtartásról szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján.
- [15] A felperes az I. rendű alperes felelősségét illetően kifogásolta a 2013. október 21-ei közjegyző előtti tartozáselismerő és kötelezettséget vállaló nyilatkozat bizonyító erejének értékelését. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a végrehajtási záradékkal ellátott közokirat anyagi jogerő hatással bír.
- [16] A régi Pp. 229. § (1)–(3) bekezdései az anyagi jogerő szabályát rögzítik. A közjegyzői végrehajtási záradék nem keletkeztet anyagi jogerő hatást.
- [17] A régi Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a fél nyilatkozatát tartalmazó, közjegyző által kiállított okirat olyan közokirat, amely teljesen bizonyítja a benne foglalt nyilatkozat meglétét, valamint annak idejét és módját, egyben alkalmas arra, hogy a hitelező a végrehajtási záradékolást igényelje. A nyilatkozatban adósként megjelölt személy vitathatja az okiratban foglalt tényállítások valódiságát.
- [18] A Kúria megállapította, hogy helyesen fejtették ki az eljáró bíróságok, hogy az egyoldalú nyilatkozatról kiállított közjegyzői okirat bizonyító ereje nem terjed ki a benne foglalt tények valóságára. A közjegyzői okirat arra szolgál bizonyítékkul, hogy a nyilatkozatot tevő a nyilatkozatát az okiratban feltüntetett időben és módon megtette. Ez következik a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 111. § (1) bekezdéséből is.
- [19] A közjegyzői okirat a házastárs egyoldalú nyilatkozatát, saját tartozáselismerését tartalmazza, amely csak a nyilatkozó kötelezett és a jogosult felperes viszonylatában tekinthető tartozáselismerésnek, következésképpen közöttük eredményezheti a bizonyítási teher megfordulását, harmadik személyre nem hat ki. A közjegyzői okirat tartalma a perben bizonyítékként értékelhető volt, egy sorban az egyéb bizonyítékokkal, úgy mint az I. rendű alperes volt házastársának nyilatkozatával. Erre tekintettel helyesen jártak el a bíróságok, amikor a közokirat tartalmát együtt értékelték a többi bizonyítékkal, a felek nyilatkozataival és magatartásukkal annak feltárása érdekében, hogy létrejött-e a felperes által állított kölcsönszerződés, és ha igen, milyen tartalommal.
- [20] Az eljáró bíróságok mérlegelésével egyetértve a Kúria az alábbiakra mutat rá.
- [21] A közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat és jelzálogjog szerződés nem bizonyítja, hogy az I. rendű alperes a kölcsönszerződés adósa volt. Az I. rendű alperes házastársa a tanúvallomásában visszavonta a közjegyző előtti nyilatkozatát.
- [22] Ugyancsak helytállóan értékelték a bíróságok mind az I. rendű alperes házastársának, mind pedig a tanúk tanúvallomását, majd vetették egybe az okiratok tartalmával és a felek perbeli nyilatkozataival.
- [23] Az eljáró bíróságok helyesen mérlegelték a felperesnek és az I. rendű alperesnek az állított kölcsönszerződés létrejöttének időszakában és azt követően tanúsított magatartását is. Lényeges körülmény ugyanis, hogy a felperes egy igen jelentős összegű kölcsön nem teljesítését állította, ennek ellenére nem intézkedett a szerződés

írásbafoglalása iránt és több éven át nem járt el a tartozás behajtása érdekében, holott vagyoni helyzete – állítása szerint – romlott. Az I. rendű alperes azonban attól kezdve, ahogy a követelésről tudomást szerzett minden lehetséges jogi eszközt igénybe vett az azzal szembeni védekezéshez úgy, hogy állításai mindvégig következetesek voltak.

- [24] A Kúria megállapította, hogy a felperes nem tudta ítéleti bizonyossággal, kétséget kizáró módon bizonyítani a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges törvényi feltételek maradéktalan megvalósulását.
- [25] A kölcsönszerződés létrejöttének bizonyítottsága hiányában pedig nem merülhet fel az I. rendű alperes felelősége sem adósként a régi Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján, sem volt házastársként a Csjt. 30 § (2) bekezdése szerint.
- [26] Ki kell azonban térni a régi Pp. 213. § (1) bekezdésének megsértésére, amire a felperes azzal összefüggésben utalt, hogy a másodfokú bíróság nem foglalkozott a kereseti kérelmeit megalapozó jogcímeikkel, így ítéletének indokolása nem felel meg a jogszabályoknak. A Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a régi Pp. 213. § (1) bekezdését, mert tartalmazza a másodfokú bíróság álláspontját a kölcsönszerződés létrejöttét illetően, ami az ajándékozási szerződések fedezetelvonó jellegéről való döntés alapját képezi. A kölcsönszerződés létrejöttének hiányában a felperesnek nincs olyan, az igény állapotába jutott követelése az I. rendű alperessel szemben, amely miatt a később megkötött ajándékozási szerződések fedezetelvonás célja, ezzel relatív hatálytalanságuk felmerülhetne. Ez azt jelenti, hogy ha a kölcsönszerződés létrejötté nem bizonyított, a további hivatkozások vizsgálata szükségtelen.
- [27] Mindezekre tekintettel a Kúria a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.
- [28] 1.2. Az indítványozó ezt követően alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben az Abtv. 27. §-a alapján a Kúria Pfv.II.20.340/2021. számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.463/2020/6-I. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 15.P.21.294/2016/96. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert azok véleménye szerint sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, C) cikk (1) bekezdését, 26. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.
- [29] Az indítványozó sérelmezte, hogy a bíróságok téves és anyagi jogot sértő jogértelmezése folytán kereseti kérelme elutasításra került. A Kúria a felülmérlegelés tilalmára hivatkozva az általa felvetett jogkérdések vizsgálatát elmulasztotta, a döntésének indokolása hiányos. Véleménye szerint a bíróságok önkényesen és *contra legem* értelmezték és alkalmazták a régi Pp. 195. §-át, a régi Ptk. 242. §-át és a Csjt. 27. §-át és 30. §-át. A bíróságok kiüresítették a közjegyző hatáskörét, megsértve ezáltal a hatalommegosztás elvét. Kifogásolta, hogy a bíróságok figyelmen kívül hagyták a közokirat és a tartozáselismerő nyilatkozat bizonyító erejét és az egyoldalú jognyilatkozat visszavonását perdöntő bizonyítékként alkalmazva utasították el kérelmét. A bíróságok döntése által a teljes bizonyító erejű közokirat és a benne foglalt tartozáselismerő nyilatkozat joghatást nem váltott ki, annak ellenére, hogy a közjegyző végrehajtási záradékkal látta el. A Kúria nem vette figyelembe a folyamatban lévő végrehajtási eljárást, a közjegyző döntését. A bíróságok a közokiratnak és a tartozáselismerő nyilatkozatnak a jogsértő megítélése miatt meg sem vizsgálták a házastársak egyetemleges kötelezettségét és az I. rendű alperes jogszabályon alapuló mögöttes felelősségét. A közokiratnak és a tartozáselismerő nyilatkozatnak a bíróságok általi jogi megítélése a jogszabályoktól eltérő jogkövetkezményt váltott ki. Az indítványozó kifogásolta, hogy a bíróságok tévesen értékelték a bizonyítékokat. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés létre nem jöttét vagy érvénytelenségét a tartozáselismerő nyilatkozatot tevő félnek kellett volna bizonyítania. A bíróságok a jogszabályokkal ellentétesen osztották ki a bizonyítási terhet, majd értékelték a bizonyítottság hiányát az indítványozó hátrányára. A bíróságok a bizonyítékok mérlegelésekor figyelmen kívül hagyták az I. rendű alperes házastársával kötött jelzálogjog szerződést és a házastársi életközösségen alapuló felelősséget.
- [30] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben foglalt befogadhatósági feltételeknek.
- [31] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz határidőben érkezett és azt a benyújtásra jogosult és érintett nyújtotta be jogorvoslati jogának kimerítését követően.
- [32] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [33] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja alapján csak az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének eszköze. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként

- jelölte meg – többek között – a B cikk (1) bekezdését, C cikk (1) bekezdését, 26. cikk (1) bekezdését és 28. cikket. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani [3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]]. Mivel jelen esetben az indítvány ilyen irányú indokolást nem tartalmazott, ezért a B cikk (1) bekezdésének sérelme érdemben nem vizsgálható. Az Alkotmánybíróság továbbá az Alaptörvény C cikk (1) bekezdésével, 26. cikk (1) bekezdésével és 28. cikkével összefüggésben rámutat arra, hogy valamely államcél vagy egyéb alaptörvényi rendelkezés megsértésének a megállapítása alkotmányjogi panasz keretében nem indítványozható. Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezései nem minősülnek az Alaptörvényben biztosított jognak, a felhívott alaptörvényi rendelkezések címzettjei nem az indítványozó, nem biztosítanak számára jogot, ezért alkotmányjogi panaszt sem lehet közvetlenül ezekre alapítani. Ezért az utalt alaptörvényi rendelkezésekkel összefüggésben érdemi vizsgálat lefolytatásának nincs helye [3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]; 3039/2020. (II. 24.) AB végzés, Indokolás [22]; 3010/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [30]].
- [34] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének *b)* pontja alapján az indítványnak az alkotmányjogi panasz esetén meg kell határoznia az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, az *e)* pontja értelmében pedig nem elegendő az Alaptörvény egyes rendelkezéseire hivatkozni, az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alaptörvény egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért döntés miért és mennyiben sérti. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében meghatározott feltételeknek, mert az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást, érdemben elbírálható érvelést arra vonatkozóan, hogy a támadott ítélet miként sérti ezt az Alaptörvényben biztosított jogot. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság ezért ezen alaptörvényi rendelkezés vonatkozásában nem folytatott le érdemi vizsgálatot [34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]].
- [35] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [36] Az Alkotmánybíróság az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével, a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben előadott érveivel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [37] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d)* pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslással (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]]. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]]. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat [3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]].
- [38] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza valójában a bíróságok döntéseinek felülbírálatára irányul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó panasza egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyítékértékelésének, valamint jogértelmezésének és jogalkalmazásának helytállóságát vitatja és a támadott ítéletben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.
- [39] Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen [vesd össze például: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]]. A jelen ügyben azonban ilyen kivételes,

érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági ítéletek érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés.

- [40] Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az indokolási kötelezettség konkrét ügyben történő megsértésének kételye sem merül fel, a Kúria ítéletében számot adott az érdemi döntést alátámasztó lényeges érvekről. Az alkotmánybírósági gyakorlat szerint „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság itt is hangsúlyozza, hogy önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [41] Mindezek alapján az indítványozó által az alkotmányjogi panaszban felvetett aggályok a támadott bírói döntés érdemi alkotmányossági vizsgálatát nem teszik lehetővé, mert az indítvány nem tartalmaz olyan érvet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését.
- [42] 3. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában, 52. § (1b) bekezdésében és 29. §-ában meghatározott törvényi feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2023. március 28.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2046/2022.

